

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 08/08

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 15.октобра 2008. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Хвала, седите.

Почећемо данас претрес у предмету против Александра Медића по оптужници Тужиоца за ратне злочине. Ради се о предмету где је пресуда овога суда укинута управо у овом делу.

Веће је у саставу, ја сам Снежана Николић-Гаротић, ту је судија Винка Бераха-Никићевић и судија Веско Крстајић.

Присутни су:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић,**
- **Александар Медић окривљени,**
- **Бранилац Жељко Фајфрић,**

Пуномоћнике смо позвали. Имамо ли повратнице за пуномоћнике? Примили су позиве.

Можемо ли данас да држим претрес?

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ДА СЕ ПРЕТРЕС ОДРЖИ

Ви сте у међувремену добили осим ове пресуде Врховног суда и овде уређени диспозитив оптужнице КТРЗ 3/05 од 07.10.2005. године, која је затим измењена 09.10.2006. године, примили сте овај диспозитив којим је то измењено 01.10.2008. године, је ли јесте? Онда ћемо сада да то прочитамо. Само да констатујемо молим вас ваше податке. Дођите овде.

Кажите ми да ли има неке измене у односу, ја мислим на 08. септембар 2005. године, оне податке које сте давали овом суду тамо у претходном поступку?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

ЛИЧНИ ПОДАЦИ ОКРИВЉЕНОГ

Дакле, окривљени Александар Медић са подацима као пред истражним судијом од 08.09.2005. године.

Ви сте примили ову уређену, поднесак којим је уређен диспозитив 01.10.2008. године?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Оптужницу ову?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада ће то тужилац да нам прочита. Можете да останете ту, па ћемо даље да наставимо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА:

Против Александра Медића, са личним подацима као у спису, подижем ову ПРЕЦИЗИРАНУ ОПТУЖНИЦУ, тако да диспозитив гласи:

Што је неутврђеног дана током јула месеца 1995. године за време грађанског рата у тадашњој Републици БиХ вођеног између припадника оружаних снага српске, хрватске и муслиманске националности на месту званом Гордињске Баре у близини Трнова, као припадник паравојне формације «Шкорпиони» које је формирало предузеће «Нафтна индустрија Републике Српске Крајине», ради чувања нафтних бушотина у Селу Белетовци и околини, а војно деловала у саставу војске Републике Српске Крајине, кршећи правила Међународног права и то члан 3 став 1 тачка 1-а, Четврте Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године ратификоване од Народне Скупштине ФНРЈ «Службени лист ФНРЈ» бр. 24/50 и противно члану 4 став 2-а и члану 13 Другог Допунског протокола за ову конвенцију, са умишљајем помогао припадницима своје јединице Слободану Медићу, Пери Петрашевићу, Браниславу Медићу, против којих је кривични поступак окончан правоснажном пресудом Већа за ратне злочине Окружног суда у Београду К.В.бр. 6/2005 од 10.04.2007. године, Милораду Момићу против кога је кривични поступак раздвојен, Слободану Давидовићу који је у вези истог догађаја осуђен правоснажном пресудом Жупанијског суда у Загребу, Република Хрватска и другим НН припадницима исте јединице, да лише живота шест заробљених лица муслиманске националности и то: Фејзић Сафета рођеног 1978. године, Алиспахић Азмира

рођеног 1978. године, Салкић Сидика рођеног 1959. године, Ибрахимовић Смаила рођеног 1960. године, Салиховић Дину рођеног 1979. године и Делић Јусу рођеног 1970. године, тако што је поступајући по наређењу Слободана Медића, команданта поменуте јединице да се у близини борбеног положаја на месту где је раније било борбених дејстава стрељају заробљена лица и то тако да се представи да су у тим дејствима погинула, са аутоматском пушком у руци заједно са Пером Петрашевићем, Милорадом Момићем и Слободаном Давидовићем који су такође у рукама имали аутоматске пушке учествовао у превозењу заробљених лица камионом којим је управљао Бранислав Медић од Трнова до места у близини насеља са спаљеним викендицама, затим најпре по искрцају заробљених лица којима је било наређено да легну на земљу, заједно са наведеним припадницима јединице, држећи и даље аутоматску пушку у рукама чувао заробљена лица да не побегну, те потом са истим саучесницима, те са Браниславом Медићем и два НН припадника јединице, који су такође држали аутоматске пушке у рукама спровео заробљена лица од тог места до спаљене викендице Звиздић Хасана, стварајући тако заједно са осталим саучесницима за све време од поласка из Трнова па до доласка пред спаљеном викендицом код заробљених лица осећај безнадежности и одсуство воље за покушај бекства, те на крају код викендице стајао са аутоматском пушком у руци док су Пера Петрашевић, Бранислав Медић, Милорад Момић, Слободан Давидовић и НН припадници јединице стрељали четири заробљена лица пуцајући им у леђа, те након што су преостала два заробљена лица пренела лешеве стрељаних до куће и њих стрељали док су лежали лицем на земљи, у унутрашњости спаљене викендице пуцајући им у леђа и главу, након чега су лешеве побијених од стране НН лица касније поливени бензином и спаљени,

- **чиме је извршио кривично дело ратног злочина против цивилног становништва помагањем из члана 142 став 1 у вези члана 24 Кривичног закона Савезне Републике Југославије.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Ви сте чули ову оптужницу. Ја вас упозоравам у смислу члана 89 и 318, тј. да пажљиво пратите данашњи ток претреса, можете да изнесите доказе, да постављате питања, да дајете објашњења, да изнесете своју одбрану пред овим судом онако како сматрате да треба.

Окривљени упозорен у смислу члана 89 и 318 ЗКП-а.

Главни претрес почиње читањем оптужнице КТРЗ 3/05 од 01.10.2008. године.

Оптужница прочитана.

ИСПИТ ОКРИВЉЕНОГ МЕДИЋ АЛЕКСАНДРА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нисам била у прилици до сада да чујем вашу одбрану коју сте износили тамо 08. септембра ја мислим 2005. и касније 22. децембра 2005. године, и учествовали у поступку пред овим судом. Замолићу вас да поновите своју одбрану, односно да ми кажете да ли се браните на исти начин и да ми кажете шта се то десило тамо јула 1995. године, да ли сте ви учествовали или не и пре свега да ми кажете да ли се осећате кривим, да ли сте ви ово кривично дело извршили и да ли сте кривично одговорни за то?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не осећам се кривим и сматрам да нисам извршио ово кривично дело, а ту сам био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Изјашњавајући се о оптужници окривљени наводи не осећам се кривим, ово кривично дело нисам извршио, ту сам био присутан.

Хоћете сада да кажете шта се десило и одакле ви тамо?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Одакле у јединици или испочетка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У јединици, ту на овом месту, са заробљеницима?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па као што вам је познато дошло је до сукоба на територији Републике Хрватске и нормално у тим годинама сам био да сам војно способан, а рођен сам у Хрватској и десили се ти сукоби. Прво сам био у Територијалној одбрани и онда сам прешао касније у јединицу Шкорпиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, слушамо вас.

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: У Ђелетовцима тамо смо обезбеђивали нафтна поља и дошло је време кад је јединица позвана да иде на терен. Ишли смо, прво сам ишао у Велику Кладушу, затим у Трново на терен. Даље да причам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да шта ви сматрате да треба да причате.

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Прошли пут ми је председница постављала питања, па сам ја одговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, видела сам, можда вам је овако лакше? Ви испричајте све, ја ћу вас питати у сваком случају оно што мислим да треба.

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Добро. И дошли смо у Трново, тамо смо се сместили у викендице неке изван Трнова једно километар, два, тамо смо боравили и одлазили смо на линију, био сам уз команданта још са Момић Милорадом, Петрашевић Пером и Давидовић Слободаном и једно јутро, ја не знам тачно датум, био је седми месец, лежао сам у кревету у викендици кад сам чуо да командант говори идите по Жару, нек Жара иде с вама на задатак. Дошао је војник по мене и ја сам узео пушку, што је нормално, спремио се и пошао на задатак. Доле тај ми је војник рекао камион те доле чека, иди на задатак и ја сам ушао у камион, сео, тамо сам видео те заробљенике. Већ су у камиону били Петрашевић Пера и Момић Милорад и кренули смо камионом изван тог насеља према Трнову и ишли смо тако једно три, четири километра, камион се зауставио, изишли смо напоље из камиона и заробљеници су изишли и онда смо тамо једно време стајали једно 15, 20 минута, пола сата, не сећам се тачно и дошло је до покрета са заробљеницима, ишли смо неким путем, скренули смо на ливаду. Кад смо скренули на ливаду, ја сам застао на тој ливади мало и у једном моменту, то је била велика трава, били смо кроз мокри, гледао сам да нема случајно која мина, што се дешавало на таквим неистраженим теренима и у моменту чујем пуцњаву, прво појединачну, подижем главу, затим и рафална паљба, видим Ђолета Шиптара где пуца у заробљенике те и то све што се тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја нисам пуцао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте радили?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја сам заостао мало у тој колони једно 20, 30 метара, 50 не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: И ништа. Тек сам тада видео да се заробљеници стрељају и до тад нисам знао уопште о чему се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда кад су стрељани?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: И онда кад су стрељани вратили смо се у базу где је Пера Петрашевић известио команданта да је задатак извршен и ништа и наставили даље са активностима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви наставили са активностима?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Нормално на том терену, ништа више. Не знам шта вас интересује. Шта смо после тог вратили и онда смо се вратили у Ђелетовце након још једно 10 дана боравка на том терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате шта ме прво интересује? У овој јединици Шкорпиони каже тужилац да је она била ту, каже да је формирало предузеће «Нафтна индустрија» из Републике Српске Крајине ради чувања нафтних бушотина у Селу Ђелетовци, а да је војно деловала у саставу војске Републике Српске Крајине. Тачно или није тачно?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто сте причали тамо раније да се спомињало да су Шкорпиони у саставу МУП-а или овог или оног, а сад је ово дефинитивно да су у саставу Републике Српске Крајине војске?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да вам ја кажем. Ја не могу да тврдим тачно. Приче су биле ДБ, МУП Србије, а то само приче, ја не могу да потврдим оно што не знам, једино што сигурно знам да смо били под вуковарским корпусом где је командант Лончар био, генерал Душан Лончар, он је био командант вуковарског корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да је била у саставу војске Републике Српске Крајине?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је формирана за ова нафтна поља?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Као чувари нафтних поља, а то су биле само приче, да ли ми јесмо били или нисмо. Ја сам био обични војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, јесте ли имали плату за то?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да, да, имали смо плату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 1995. до кад?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Од раније, не од 1995. Од 1993, 1994. не знам тачно кад сам прешао овамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До кад?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: До самог расформирања. То је расформирана јединица 1996. кад је Ердутски споразум потписан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после за Косово?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: После смо отишли, тада смо отишли на Косово под резервни састав САЈ-а, тако је барем речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, него мислим јесте ли тамо имали тај стаж, плату и остало?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Било нам је плаћено то смо на Косову били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тад кад је била она непосредна ратна опасност или дуже?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Кад је било бомбардовање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Март, април, јун, тако?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Кад се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту имате регулисани радни стаж и остало преко тога?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Имао сам то регулисан радни стаж, то ми је ишло преко те нафтне индустрије Крајине у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажите ми ви сте били пре тога у Територијалној одбрани?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да, у Њемцима ту ми је спадало, ту команда је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што сте се одлучили баш за Шкорпионе?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја сам већ рекао, ја сам иначе човек који не пијем и мени је сметало у тој војсци, Територијалној одбрани, како да је назовем, ту је било пиће је преовладало, што је мени јако сметало, а оружје и алкохол не иду заједно, а уједно и овамо је била добра плата у односу како је онда народ живео тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видела сам да вам је командант, да сте били у неком посебном односу Слободан Медић?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Кумови смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је кога венчао, крстио?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја сам њега, он се пре оженио, ја сам њега венчао, па је онда он мене и одрасли смо заједно, пет, шест кућа, заједно смо и чували стоку као деца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И поштујете се као кумови, је ли тако, како то већ иде у нашем народу?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да, да нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вас је он звао или сте се сами јавили? Јесте ли од њега имали информацију о Шкорпионима?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да вам кажем. То је Ђелетовце од мог села је два, три километра, а Слободан је живео четири куће од моје куће, мислим све знам, како не бих знао о јединици и упознат сам био и онда сам га ја питао да пређем у јединицу што јеј он прихватио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И одмах сте постали то обезбеђење, што кажете да сте били са четворицом у обезбеђењу?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да. Ишао сам ја и на линију, али углавном обезбеђење то ми је био главни задатак и ишао бих онда кад он иде на линију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због тога што сте били кумови, да ли сте одмах постали обезбеђење зато што сте кумови, зато што се знате?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па вероватно је имао поверење због тога, неко ко је дошао са стране не би могао, не да кажем напредовати, не би могао то место да добије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако одмах да дође на то место?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, можете да кажете да сте били нека особа од посебног поверења?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па вероватно, али да вам кажем, мислим не сад да вас поредим с неким с ким сте ви одрасли, вероватно зна све о вама па би вас повукао до себе пре него неког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја вас то и питам. Да ли сте били особа од посебног поверења кад сте кумови, заједно одрасли итд?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да због тога. Не би био ту да није имао поверења у мене, био би обично на линији као и сваки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као обичан војник?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да, као обичан војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И боравили сте углавном с њим?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да, све време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам вас, видела сам негде да сте спавали у истој соби, да сте ви имали неке посебне услове за ноћење?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па нисмо ми имали посебне услове ни ја ни нико, већ ако се укаже прилика на терену или било где да има неки кревет, зато што ја са бубрезима болујем још од детињства и онда се уступи оно место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он водио рачуна о томе, ваш командант?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па и ја и ови другари и командант ако се укаже прилика добијем кревет да легнем јер јако проблема имам с тим, нахладим бубреге и онда проблеми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У смислу добијања извршавања задатака од команданта јесте ли ви били исто у неком посебном положају па сте добијали неке задатке од неке велике важности?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Гледајте, није ту задатак од велике важности. Ја сам морао да извршавам као и сваки други војник, каква би то била војска кад би ево овај може да извршава, овај не може, то је једноставно двојна. Ми јесмо кумови, али војска је војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја питам само за степен важности задатака, да ли сте ви ишли на неке важније задатке, поверљивије итд?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па ишао сам с њим где је он ишао, али на састанке кад год је ишао нисмо ми никад присуствовали. Рецимо Пера Петрашевић је увек ишао до врата, стоји иза врата где они састанке, а ја и Момић смо стајали код возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад треба да се изврши нешто важно, нешто посебно поверљиво, кад он неког хоће да пошаље за нешто да ли је ту углавном користио вас, лица обезбеђења?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па никад ми нисмо ишли нешто радити мимо њега да он нас пошаље на неки састанак или нешто тако, већ увек смо с њим били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како вам је издавао наређења, између осталог и ово да идете с овим људима?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па изда наредбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже иди ти и тако, како каже?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па зове неког и каже, односно Пера је био изнад нас мало, сматрао се најспособнији и Боца је њему преносио наређења што Пера на нас, на мене и на Момића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је ту био као неки шеф тог обезбеђења?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па шеф да мени и Момићу отприлике и Давидовић овај повремено, није он увек био, а ја и Момић смо били стално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажите ми како сте ово наређење добили, од Пере или од кога?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не, преко војника, рекао сам вам већ, ја сам чуо то, лежао сам у кревету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не преко војника, неког овако?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па неко ко је био тамо од дежурних војника, ја не могу сад да се сетим ко је тачно по имену био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта вам каже?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја чујем његов глас, горе је била нека викендица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чија викендица?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Командантова. Он је био доле а ја сам био горе и чујем где говори идите и по Жару, нек иде и Жара, зови Жару нек иде и Жара са вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ваш надимак?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да, то је мој надимак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда шта радите?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја узимам пушку и идем на задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: И седам у камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сиђете доле и питате команданта где ћу ја да идем?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па нисам ја команданта питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га питали?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Перу?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не могу ја команданту да постављам питања, јер по мене је дошао војник да идем на задатак и ја сам чуо команданта где говори војнику да идем и ја и ја сам узео пушку, отишао сам у камион, тамо је већ био Пера и Момић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако он каже да уђете у камион, мислим како знате да уђете у камион, сиђете одозго и?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да и уђем у камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што ви нисте били доле с командантом?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Мало дуже сам спавао. Ја бих ишао, није то ни мало дуже, то је било 6, 7 сати, није то нешто да кажем 10 сати да је касно јутро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али дуже него командант?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па он је устајао, а да је била потреба он би рекао. Мислим нема потребе да будем уз њега зато што ту је војска све окол, а да је кренуо негде одмах би рекао спремите се идемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ово каже камион те доле чека, то сте малопре рекли? Ко је рекао то камион те доле чека, малопре сте рекли камион те доле чека?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па војник тај што је дошао по мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже иди на задатак камион те доле чега или шта каже?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да, камион доле чега, на задатак идете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта ви радите? Где ви уђете у камион, ко је ту, шта се ту дешава?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: У камиону је био већ Момић и Пера Петрашевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта раде они ту, седе, стоје?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Седе у камиону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја се пењем у камион и седам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А напред ко седи?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Напред не могу да будем сигуран зато што, јер ја сам касније дошао већ кад су сви у камион ушли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па мислим знали сте да уђете позади а не напред?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па нисам ја улазио никад напред у кабину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ко је још ту, ту позади у том пртљажнику?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Петрашевић и Момић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим њих?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не могу сад да се сетим тачно да ли је још неко био или не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А неки људи?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Људи јесу, то сам вам рекао ти заробљеници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико њих?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ето колико 6.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта раде заробљеници?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Леже на поду доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У униформама, у цивилу, са оружјем, без оружја, обувени, изувени, млади, стари?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Без оружја, један је имао војне чизме, један је имао неку маскирну блузу, ово су били у цивилу други, а по старости било је и млађих и старијих од мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ви их видите одмах ту?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да, да, како не кад улазим ту где су они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта кажете ви ту, да ли кажете где ће они с овим људима, шта ови раде овде?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па можда сам и питао, не сећам се сада, али не знам тачно да ли сам их питао или нисам, вероватно сам питао ко су ови људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се видело да ли су они цивили или су ови неки ратници или војници?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па ја сам већ рекао. Један је имао чизме на себе војничке, један је имао блузу, а један је имао дебеле чарапе, тога се добро сећам, што је за лето мени скроз за седми месец у дебелим чарапама, што је вероватно

пракса била пресвлачења, али ја то не могу да тврдим, да ли се пресвукла јер то је војска радила ако долази у заробљавање, пресвлачи се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да су били војници па заробљени?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ти млади и стари?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су везани они тако кад леже, руке, ноге, очи?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја на снимку видим да су везане им руке жицом, ми им везали нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који ми?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па у нашој јединици нико их везао сигурно није, јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд знате кад сте дошли ту они већ леже везани?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не знам да ли је неко од наших, али ја говорим да ја кад сам дошао није нико везао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли већ били везани кад сте ви дошли?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви их нисте везали, ја вас тако разумем?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не могу ја сад да вам кажем били су везани. Ја знам кад су истоварени, кад су лежали тамо везани су, тамо где су истоварени тамо везани нису. Значи, били су већ везани у камиону то кад видим па закључујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То исто кад закључујете да су већ били везани али ви то нисте урадили тамо?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Али ми нисмо, нико од нас и у камиону их није везао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели Момића да их везује?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не, нисам. Да ли су они дошли везани, да ли су они повезани док ја нисам дошао у камион, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту у камиону шта разговарате? Да ли питате где идемо, шта радимо, шта ћемо с овим људима?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па вероватно смо причали нешто, да ли сам питао, да ли нисам ја се не сећам, али Пера је вероватно знао где иду и шта и како. По мени, мој утисак је био да их водимо у неки затвор или на размену неку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли је био тамо затвор?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: То није наша територија, мислим Ђелетовци то је Република Српска, нисмо ми дошли на терен. Ја не знам да ли је био затвор јер ја сам могао да претпостављам да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте претпостављали да има затвор па да их водите у затвор?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па вероватно негде их водимо у затвор или у неку размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ишли раније тако на размене?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Никад ми нисмо ишли ни на размене, никад нисмо ни имали стрељање, никада. Имали смо заробљенике, имали смо два хрватска војника, односно један је био официр високи, један је био обичан војник и то у Ђелетовце док смо били наши извиђачи су их у заседе ухватили и довели су их у касарну и што знам командант прво што је питао да ли их је неко малтретирао, саслушао и да се нахране и онда смо их предали у корпусу, јединица, односно нисам ја и тамо шта је с њима, касније чујем да су размењени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја вас зато и питам како сте претпоставили да идете у затвор а не знате где је затвор ни да ли има и како сте претпоставили да идете на размену ако никад нисте били на размени?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па то је претпоставка моја шта ћемо с њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том тренутку или?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: У том тренутку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли питате ви то, то ја вас питам, да ли питате ви ове ту који су у камиону пре вас да ли идемо на размену или затвор или где ћемо?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да ли сам питао, да ли нисам не знам, али сто посто знам да ни на крај памети ми није било да ће бити стрељани, јер никад нико из јединице никог није стрељао, нико из јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту можда у камиону с вама и овај камерман Стојковић?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да вам кажем ја не могу да тврдим ни да је био у камиону, ни да није, не могу да се сетим у кошу камиона, а вероватно је он био у кабини па док се виде заробљеници у камиону где леже је снимак, а могао је да сними из кабине зато што има прозорчић. То не могу тачно да кажем кад не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав прозорчић?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па знате како војни камион има одостраг кад се уђе има прозорчић и има са стране на цирадама три прозора са сваке стране онако од пластике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли питали који нам је задатак ко је ту ваше колеге из обезбеђења који су били у камиону?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Нисам, вероватно нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда шта се даље дешава? Где сте стајали то око 15 минута?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Кад смо дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте дошли?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па тамо, камион је возио једно 15-ак минута, 20, шта ја знам, пар километара од те базе наше и тамо стајали и чекали. Изашли заробљеници напоље и ми смо били с њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта су радили напољу заробљеници?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Лежали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: И ми смо тамо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ми него ви?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја. Па био сам тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте радили?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Стајао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поред заробљеника?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Поред или сам шетао и тако, напред, назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко им је рекао да легну?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја мислим да је Петрашевић, не могу тачно да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли сами излазили, искакали или их је неко гурао?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па сад нико их вероватно није гурао а да ли су искакали, како су излазили не сећам се стварно, рекао бих вам али то је време које.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте ви причали оно с њима, шалили се, задиркивали?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ту кад су лежали заробљеници, док су лежали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта ви кажете?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Како, не знам шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин се шалите?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Нешто је било око шала овако, љубавна шала, са тим једним заробљеником који је исто и мени одговарао се шалити са мном говорио да није био нико насилан према њима јер да сам ја и било ко био насилан према њима не би он мени одговарао исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неки млађи или старији заробљеник са том шалом?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Сад да вам кажем неко је од тих заробљеника био. Сад да ли је био од оних старијих или од млађих ја не могу да се сећам тачно коме сам причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, сећате ли се ви те шале или ћемо то да видимо на снимку?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не, не, сећам се ја да сам нешто се шалио са овим једним заробљеником али не сећам се с којим од њих шесторице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја рекох да ли се сећате речи?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па сећам се оно, да не будем сад ту вулгаран али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слободно будите?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Нисам ни прцао, ваљда шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли то закључили да је он млад па га тако питате, мислим у контексту његових година?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Сад да вам кажем, сви су они били нешто старији од мене а нешто и млађи, нису били да кажем сад 50, 60 година, сви су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико ви имате година у то време?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја имам 41 сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, у то време?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: У то време 27, 28 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У контексту те шале тај да ли је био млађи па сте га тако нешто питали?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја кажем не знам од тих заробљеника ког сам питао да ли је био од оних ко је био старији од мене или мој пар или још млађи од мене, не знам тачно да вам кажем. Е, сад оног млађег сам питао или оног најстаријег, то не знам. Само знам да сам са неким коментарисао и ту сам ја почео с њима да причам и Момић је онда мени пуцао, то се види на снимку, не причај са заробљеницима, оно оштро и онда сам ја прекинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А они су онако били, кажете нису били уплашени, онако пун духа одговара на ту шалу?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па оно одговарао ми је не уплашено и они сигурно нису знали да ће бити стрељани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у камиону да ли је било разговора?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Разговора?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Како мислите између заробљеника и мене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или између вас а нешто везано за заробљенике?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ми смо имали, сигурно смо разговарали нешто своје, а за заробљенике не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и сад они ту леже, ви се шалите, Момић се наљутио?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Момић се љутио што причам с њима, да кажем нормално што се шалим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда шта се десило?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: И онда је он пуцао мени преко рамена, њима изнад глава и не причај са заробљеницима и ту сам ја престао, ту су и они престаји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да сте близу њих стајали кад сте причали, нисте се довикивали вероватно?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Тако да, нисам био пар метара од њега, метар, два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И остали су ту били око њих, око заробљеника?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да, да исто око њих су стајали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били у неком, некако се распоредили?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па није то било, ја сам шетао и напред и назад и други шетали и напред и назад, није ту било никакве потребе да неко стоји стриктно изнад сваког и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што, зато што они леже или?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па они су, сами видите на снимку везани, кад сам видео куд ће они, они су оно исцрпљени, гладни види се по њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видело се по њима да су гладни и исцрпљени?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па исцрпљени, види се куд ће, то је на дубини наше територије. Куд год и да бежи куда да бежи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису били уплашени и тад кад је Момић пуцао?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да вам ја кажем са свог гледишта ја бих био вероватно уплашен, вероватно су и они, ми смо непријатељи били за њих, као и ја да сам био заробљен био бих вероватно уплашен, то бих знао у себи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви знате да су они непријатељи, мислим јесу ли Муслимани, Хрвати, који су они?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Чујте да вам кажем, чим су довежени и везани значи непријатељски су, не би били везани онако од наше војске, од војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и шта је онда било кад је Момић пуцао?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ништа то се завршило на том, он је пуцао, ја сам престао разговарати, тај заробљеник је престао са мном да разговара и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: И ту смо стајали неко време као што сам вам рекао и кренули смо тим путем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих 15 минута сте стајали?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: 15, 20.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је рекао да се крене тим путем?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како крећете тим путем?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Пешке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По неком распореду, где су заробљеници, где сте ви?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Заробљеници су у средини, ми идемо поред заробљеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви где стојите?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Сад да ли напред, да ли назад, да ли у средини, то се вероватно на снимку види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ви сте гледали снимак?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где сте?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па кажем вам нисам обратио толико пажњу да ли идем напред или одстрага.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад нисте обраћали пажњу или нисте кад сте гледали снимак обратили пажњу на тако нешто? Погледаћемо снимак него питам вас да ли знате где сте ви, са црвеном капом, црном капом, марамом?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја црвену беретку сам имао, ја и Давидовић Слободан, ми смо имали црвену беретку а Пера је имао ову капу црну са шилкапом, Момић не знам ни да ли је имао нешто на глави и Бранислав не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а где иде овај човек који снима за сво то време, овај сведок Стојковић где је он, да ли он снима то, да ли ви њега видите?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Он напред иде и снима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, док они леже да ли ви њега видите ту да снима, шта он ради?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ту он снима, то је он око нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што он снима то?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Командант му је наредио да сними то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тако било уобичајено?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па кажем вам, ми нисмо имали заробљенике, једино које смо заробљенике имали то је било у касарни, а камера је ишла, тај Стојковић што је снимао он и и није био задужен за камеру. Главни за камеру је био Косановић Душко и то није била камера од јединице већ је Косановић Душко посудио од Момировић Драгана, из Шида једног што има фотографску радњу и носио је на терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, него мене интересује како овај сад Стојковић ту који снима, како он снима, да ли ви видите да он снима, да ли ви видите да он снима све то, снима вас, снима заробљенике?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па снима све то да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви уопште све то време немате појма шта ће да се деси?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они леже ту, ви стојите поред њих, шалите се, овај човек снима?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откривате значи дефинитивно да се ради о заробљеницима чим каже не причај са заробљеницима?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Јасно. Да вам кажем, чим сам ја у камион видео знао сам да нису Срби, да није војска, што би војска била на поду доле, наша мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и сад ви крећете тамо али не знате да ли сте први тамо у реду или други или који?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не могу тачно, на снимку ћу видети да ли сам први, али то уопште не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви тога уопште нисте могли да се сетите ни код истражног судије, ни овде на претресу, вама је истражни судија то показивао, је ли тако?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја не бих да нагађам да вам кажем или сам у средини или овамо, за мене то ништа не значи, вероватно сам се нашао да ли сам напред, да ли сам назад, да ли сам у средини, ту сам се нашао где сам се нашао тако да идем. Ја то не оспоравам да ја идем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је наредио да се крене?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не знам. Вероватно Петрашевић Пера, то кажем вероватно, не могу да кажем сто посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заробљеници иду и онда где се ви упућујете?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ми смо ишли путем неким и скрећемо у ливаду, то је била коров велики, нарастао где је викендица испред нас. У том моменту сам ја могао да претпостављам да идемо до тих викендица да ће тамо бити затворени и то, али пре него што смо дошли до викендица ту травуљина нека велика и ја сам застао, јер дешавало се да мина буде заосталих у таквим теренима и гледао сам мало да нема која потезна мина или нагазна и у том моменту ја сам на то гледао доле, чујем пуцањ појединачно и рафално, подижем главу, видим Ђолета Шиптара где пуца у заробљенике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте ви далеко тад од те викендице где сте мислили да ћете их затворити?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па од тог где ја стојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, то гледате за мине?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па једно можда 100 метара. Ако су заробљеници испред мене једно 20, 30, 50 метара значи једно стотинак метара, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је далеко та викендица од оног места где сте ви смештени са јединицом?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: 3, 4 километра. Не могу да вам прецизно кажем грубо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко би их онда чувао ту ако они остану ту, ако их ставите у викендицу ту заробљенике како онда ко ће да их чува ако сте 3, 4 км далеко од целе јединице? Није било тамо околу неких празних викендица?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Тамо код нас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па ту где смо ми били ту се војска наша распоредила, а ту вероватно би неко од војске имао задатак да их чува, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте ви претпоставили да ћете у викендицу да их ставите и да ће ту неко да остане да их чува?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја сам оно прва моја претпоставка кад сам видео викендице, водимо их у викендице ту, нормално да их не би оставили саме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ђоле пуца и колико њих пада од тог?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Шта кажете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад Ђоле пуца колико њих пада од тог – један, двојица, колико њих је погодио?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па један, двојица, па то је делић секунде. Ја сам већ рекао, не знам колико ви познајете, аутоматска пушка она 600 метака у минути избаци, мислим то је готово, то је брзина невиђена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико њих је пало?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да ли један, да ли двојица, то се на снимку види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је још пуцао?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја сам видео Ђолета Шиптара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ту има и Турчин и Шиптар или је то иста особа?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па то су надимци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, па надимак да ли има и Турчин, је ли тако?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да, Турчин и тако, али ја сам видео Ђолета Шиптара да пуца, Турчина нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А остали?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: А остали, ту је био Петрашевић, Медић Бранислав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли пуцају?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не. Видео сам пушке им стоје овако, а ја их директно нисам видео, видим на снимку Медић Бранислава где пуца, видим и Петрашевића, али на снимку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је још застао с вама?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: То је онај моменат док ја нисам дигао главу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је застао још неко с вама ту да прегледа то за мене?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда кад они пуцају шта ви радите?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ништа, ја сам се скаменио због тога, био сам у шоку. Да вам кажем, не дај боже да то доживите, колико год да гледате сваки дан са ваше стране борац, смрти, ово увек је то шок поготово наједаред тако изненада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви ишли непосредно у борбе, на прву линију и тако даље пре овог?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ишао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са командантом и учествовали у борбама или сте били у обезбеђењу па да обиђете?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: И са командантом и пре Шкорпиона у Њемце, Село Њемце кад се освајало, кад се чистило, то вам је вероватно познато Србија је гађана из тог Села Њемци, артиљеријско у Шиду кад су погинули цивили од тих хрватских пројектила, тад сам био исто у ослобађању тих Њемаца и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и кад ви тако шокирани видите да колико њих лежи, колико њих стоји?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да вам ја кажем, они су сви лежали и у једном моменту двојица устају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су у лежећем положају били кад је пуцао овај?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не. Ја сам вама рекао да сам ја застао и да ми глава, кад сам чуо пуцњаву ја сам погледао, видим Ђолета Шиптара где пуца и готово је, сви леже и у једном моменту након 10 секунди двојица се дижу оно као изненађење скроз од заробљеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта раде та двојица?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Та двојица касније преносе те, након шта ја знам пола минуте кад су одвезани, преносе заробљенике, те погинуле у викендицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко им каже да их пренесу?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па неко им је рекао, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви шта радите?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја сам ту остао оно затечен, скроз шокиран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стојите све време на том месту где сте тражили мине?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не, не, па кренуо сам ја ваљда доле али оно не сећам се уопште шта ни како и пришао сам тамо и добро се сећам та два кад су пренела то да је Момић рекао да оставе њему ту двојицу да ће он да пуца у ту двојицу. Ја и сад кажем, али тог дела нема на касети, тај Косановић Душко који је предао касету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо да погледамо на касети.

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Он је избрисао из родбинских односа ту касету зато што Момић Милорад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сад не судимо Момићу, њега нема, колико ја видим.

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да вам испричам како је, шта је, оно што знам и што је сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта ви радите док Момић пуца у њих?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па ништа ја сам тамо био недалеко од викендице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како држите пушку?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Моја пушка је скроз горе све време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте почели тако да држите пушку? Да ли и тамо кад они леже на земљи кад сте их то окружили?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Све време ја пушку држим горе зато што не желим никог да повредим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад их то спроводите до тог места?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да, то се може видети. Ја све време, ја ни у једном моменту ни на крај памети, ни помисао ми није била да у неког пуцам и тог момента исто кад је пуцњава почела моја пушка је горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, почиње пуцњава, ко све пуца ако Момић каже оставите мени, ко још ту пуца?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Момић пуца, а оно што се види на снимку где Медић Бранислав пуца, он пуца вероватно већ у мртве заробљенике, јер Момић је пуцао у њих они су попадали и онда Медић Бранислав касније пуца, оно што се види, у мртве, по мени, ја претпостављам да су мртви кад су погођени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви све време стојите тамо?

ОПТ. АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја стојим десно од викендице, то се види и на снимку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И је ли кажете нешто?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па шта да кажем, шта рећи ту, шок, шок, није ми до живота.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Није то једноставно гледати, ево овако смрт гледаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: И ништа тада ми одлазимо у базу, враћамо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се враћате до камиона, ко каже враћај се, шта радите са тим телима?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Та тела су остала ту у викендици, ништа није рађено са тим телима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ушао је неко, погледао јесу ли живи мртви, пуца у њих и готово.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да, па вероватно Петрашевић, то опет нагађам зато што је он ту испоставља се као вођа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И је ли вам Петрашевић каже ајде враћај се?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па да, то се види на снимку, чује, готово, идемо и враћамо се у базу где долазимо у базу, излазимо из камиона и он долази до команданта и команданту рапортира команданте задатак је извршен и пакети су ликвидирани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте ви кад то чујете?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте ви кад то чујете?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па Петрашевић иде предамном командант седи под неком шљивицом где је и био код тих викендица и Петрашевић му рапортира, непосредно туд пролазимо и командант мене пита Жара јеси се прекалио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел вас то пита оно јел се љути или се шали?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не онако, Жара јеси се прекалио, на шта ја не одговарам није ми ни до чега, само пролазим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, је ли то као шала нека била или?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па може се тумачити и овако и онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био љут када вас пита то?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па оно Жара јеси се прекалио, само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то значи да је он очекивао да и ви пуцате или да није очекивао?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па вероватно је очекивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било нужно да ви пуцате кад он тако пита, ако је очекивао да ви пуцате јел вас казнио после?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Није ме казнио, ја сам имао, да, то сам вам заборавио да вам кажем, тада је мене Момић кад је то све завршило напао «пиздо једна што ниси пуцао» и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, је ли имао Момић право да вас казни?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Није Момић мене могао казнити, али ја сам ту могао да имам јако дебелих проблема, јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Јер непуцање, па имао сам тих вербалних прозивки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким, са командантом?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Момић и то и касније је то било се провлачило кроз јединицу да сам зец, да ово да оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А командант је ли вас казнио?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали неке последице?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па пребацивао је он то мени увек, и у возилу и то али нисам имао последица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пребацивао овако вербално или сте имали и оно што причате и неко шамарање и тако даље?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па да вам кажем вероватно да сам ја од њега добио директно наредбу, од команданта, и да сам му се супротставио у томе имао би вероватно, не би ме убио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овако?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ипак смо ми кумови и то и не верујем да би било кога убио због тога, а овако би имао санкције у виду можда неког шта ја знам физичког или овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овако обзиром да нисте добили ту директну наредбу, па он пита јеси ли се прекалио, је ли то значи да је он од вас очекивао да и ви пуцате?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па вероватно је очекивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или да вас је пустио на вољу па хоћеш хоћеш, нећеш не мораш?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Вероватно тако да је очекивао да ћу и ја да учествујем у томе, док ме је питао то. Самим ти то вам говори све док пита јеси се прекалио, значи да није било никад тих ствари у нашој јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али ми то говори да ли је било нужно да пуцате или јеси ли се прекалио или сте ви тамо могли то на вашу вољу како хоћете?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па ја сам кад сам видео то, урадио на моју вољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли вас командант пустио да то буде на вашу вољу? Шта закључујете ви из тог питања?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Није командант био ту са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја кажем кад сте се вратили шта закључујете из овог питања, је ли се он љутио или да вам је то било пуштено на вољу или не?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па није му право било док ми је провлачио, али то се тако провукло, али у том моменту што сам ја урадио ту на терену где је било стрељање, иступање од тог, то је било врло опасно, врло, врло опасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу опасно?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па неучествоваће у томе, то значи стављање на страну непријатеља, то је врло било опасно, оно су била времена што је могло, а ти си са њима, не би ме убио неко, а могао ме израђавати, могао ме чак и убити, да ли Момић, да ли овај, да ли онај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али те последице ви како кажете нисте имали осим задиркивања то зец и тако даље?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па имао сам вербално, да, да у том вербалном смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овако неке?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: А то је вероватно мало и доста утицало што смо ја и Боца блиски, кумови и то па неко иначе би то било жешће у јединици прозивање и од војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да би вас Боца заштитио, да би вас прозивали још горе и више да вам није био кум.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па ја претпостављам, он је био строг командант и онда кад виде да он толико по мени не санкционише, онда ни војска се није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја вас то и питам је ли он као Србин поштовао вас као кума који га је венчао, зна се како се поштује кум?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте и пазио на вас и тако даље, имали сте у сваком случају, кум сте му?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па да вам кажем ми смо у том времену једни на друге пазили, колико он на мене толико ја на њега јер сви смо једни друге пазили да оно сачувамо живу главу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али кум је кум?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па јесте, јер да вам кажем отићи негде на терен где никад нисте ни били ни видели ни чули и обично та наша јединица је носила назив специјална јединица и онда вас гурну као топовско месо, кад је било далеко најопасније ратиште, то место Трново је три пута падало из руке у руку, у муслиманске руке, у српске, у муслиманске, у српске, дођу ови из Семберије њих су звали «купусари» преда им се линија, линија пукне, они побегну ајмо специјална јединица у повраћање терена и онда и рањених имамо и мртвих, а да вам не кажем становништво које се врати, рецимо тај командант је продужио три, четири дана тај терен на своју руку неку није војску хтео да скине, Боца, зато што се становништво вратило, а линија је горе пуцала и ти мештани Трнова жене и деца молиле су га жене немојте команданте оставите нас, опет сву нејач ће нам побити, јер стварно је било тешко јер тамо јер тамо је ординирао Насер Орић и овај те најелитније њихове јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у том смислу ово јеси ли се прекалио, ја то не схватам као неку критику, а ви?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па то је оно, не знам ни ја узречица, питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било ни строго ни викање ни казна ни ништа?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па није, није не могу рећи да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакве последице због тога?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па биле су те последице увек провлачене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не за те друге, питам за команданта ко ји је могао да вас казни?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не, не, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што кажу задиркују?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Оно што није није, што је ја од тог не бежим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте ли му ви некада испричали шта се десило и како нисте могли да учествујете или тако нешто?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па нисмо ми причали на ту тему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Уопште нисмо на ту тему, толико се ситуација, да вам кажем то је нешто што човек жели што пре да заборави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али после тога се појавила касета, у вашем овом животу нормалном?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да, касета се појавила па чим смо дошли са терена, касета се појавила и онда је то јавна тајна у Шиду да ја живим у видеотеки «Ласер» била касета, то је свако жив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сви гледали?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Свако жив у граду је знао за касету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте ли ви некад рекли, да ја нисам хтео, кад су вас то задиркивали, ја нисам хтео ја сам био против тога?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да, да, толико пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нормално овако људима, тамо Момићу?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Толико пута сам ја рекао ја никад то не би урадио и нисам хтео, кад сам видио нисам хтео да пуцам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли била ваша улога и да пуцате или само нешто друго, тужилац вам и не каже да је била ваша улога да пуцате? Тужилац вас и не тужи за то, знате.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да вам кажем, ја сам добио наређење да идем на задатак, а ја нисам знао садржај задатка до момента док није пуцњава почела, онда кад је пуцњава почела ја видим о чему се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али садржај задатка подразумева да се ти људи претходно превезу, па да се одведу, па да стоје, па да стигну до тог места, тако?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да, али мени није нико директно рекао идемо људе стрељати, чак пример говорим не желим да ми се ово узме за зло, да је неко рекао побићемо их, то би за мене била шала, мислим оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не би схватили озбиљно?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не би схватио, никад, од никад није било тако нешто у јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац вам и не каже да сте ви пуцали или да ви нисте извршили задатак, већ напротив каже да је задатак и био да се они спроведу, одвезу, да се сачувају, доведу до места где ће да буду ликвидирани, да сте ви у оквиру тога имали задатак то да на тај начин учествујете и да нисте морали да пуцате.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Зар ви мислите да би моје одсуство или присуство нешто изменило, мислим не желим да ја вама питања постављам, већ не знам како да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чему ваше одсуство или присуство?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да ја нисам био ту, они би били побијени и као што сам био побијени су, мислим не знам на који, мислим шта сам ја ту помогао, 5-6 људи је ту, колико нас је било са аутоматским пушкама па један је могао да сто да чува, поготово што је то наша територија, дубина територије, ја мислим чување страже, мислим шта ћеш чувати стражу у својој територији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што сте онда и пошли ако би и без вас то урадили, шта ћете онда, што се нисте окренули?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја сам вама рекао да ја нисам знао садржај задатка, оног момента кад почиње пуцњава онда видим о чему се ради стварно убијају се људи. Е тог момента је моје сазнање, али то је готово и опет шта да ја урадим, да станем пред њих, једино да убију и мене или да убијем своје другове, јако, јако незгодна ситуација у она времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И до кад сте ви онда били ту на терену, кад сте се вратили, кад се то завршило?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па опет не желим да нешто прецизно говорим, једно 10-15 дана, да ли 10 да ли 15, да ли 13 враћамо се у Ђелетовце у базу, добијамо одмор по 7 дана или 5 дана, и поново убрзо се дешава оно са Републиком Српском Крајином, пад Републике Српске Крајине и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И `96. одлазите кући, је ли тако?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: `96. се потписива онај Ердутски споразум и тада јединица престаје, ми раздужујемо оружје, дошли су камиони, ми смо ту предали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ви лично долазите кући и враћате се овом редовном животу је ли тако?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да, скидам униформу, пољопривредом оно од чега сам живио и пре рата и сад живим, ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли у добрим односима или лошим са овим осталим окривљенима који су већ осуђени?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја са њима не контактирам, немам ни могућност контактирања, ја мислим да нема потребе да сам у лошим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, сада наравно не, него јесте прекидали односе после тога?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: После тог дешавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, кад сте дошли кући?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали сте добре односе?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Све до дана хапшења смо били добри, касније више није било могућности да ми имамо контакте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је то.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Осим ту кад видимо један другог на суђењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, наравно. Имали нормалан однос и са кумом?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Нормалан, долазио је на, слава нам је иста, већ «кирбај» кад је онда је долазио он код нас кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то што сам ја хтела да вас питам, ако ви имате још нешто да кажете, имајући у виду да сте све оно понављали.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја вам кажем како је, шта је, ја сам ту био, ја од тог не бежим уопште, али да сам знао сигурно би рекао Боци ја то не могу, санкције би имао, можда што он не би ни желео али он је био строг ради војске морао би да примени јер не може бити двоструки стандарди према овима престрог а њима повлађиваш, тако је било, али вероватно ме не би убио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али очигледно он од вас није ни тражио да пуцате?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Он мени није ни наредио да ја идем, да ми је рекао Жара идеш стрељати, већ је он рекао војнику, ја чујем његов глас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, нека иде.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Како не би познао командантов глас, то је једна низина, иди по Жару и Жара иде са вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је онда био ваш задатак?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да идем са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што, да их спроведете, шта?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па вероватно, не знам, док је тражио да идем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је то што сам ја хтела да вас питам. Чланови већа? Тужилац? Хоћете још нешто да кажете или да вас пита тужилац.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не, не, ја кажем док је тражио да идем он је замислио да ја треба да идем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја се сад не сећам да ли вас је суд питао на почетку, је ли остајете при својој одбрани раније што сте износили?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да, да у потпуности.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте данас врло изричито у тврдњи да ви нисте били присутни кад је издавано то наређење, него да сте дошли фактички накнадно, а када сте саслушавани у истрази 08.септембра 2005., на страни 852 списка, пише да

вам је, судија вам је предочио исказ Пере Петрашевића који је тврдио да сте ви били присутни кад је издато наређење, а ви сте тада изјавили изричито овако «ја се не сећам тог тачно». Е сад, да ли се ви не сећате да сте чули наређење као ту што сте рекли или као што данас тврдите да апсолутно нисте знали?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја опет вама понављам како сам ја за наређење сазнао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи ви тако тврдите?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ни у камиону нисте питали?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Нисам, нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како ви можете да идете на задатак, то ми објасните, у тако једној уређеној јединици где се знало ко издаје наређење а ко прима. А како ви можете да идете на задатак када не знате шта је задатак?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па неко је примио задатак, а Перо Петрашевић сам вам реко да је био изнад мене као шеф.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам то разумео, он је примио задатак, али најнормалније да он пренесе по томе како ви причате, не у овом конкретном случају него у било код другом случају, значи најнормалније да онај који сад води војнике на задатак, да им пренесе шта је задатак и шта треба да се ради. Како ви тумачите да ви нит питате нити он вама каже по вашој тврдњи?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Што би ја испитивао, није моје да питам, моје је да послушам наредбу, да идем на задатак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али, ако је нисте добили, како ћете да је спроведете, објасните то?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да је он мени реко Жара убиваћеш или идемо убијати, ја бих знао о чему, није говорио, причали смо, можда и због неке безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро тужиоче, није питао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, нећу ја да инсистирам.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да вам кажем, можда није речено ни због безбедности самих тих заробљеника, да се не ствара паника, иду се стрелјат, мислим, не знам, и опет вам кажем и да је речено ја бих то сматрао ко шалу, е да сам ја изашо пред команданта, да је командант рекао, како он изиђе и каже заповеди задатак, онда бих схватио то озбиљно, ја бих реко ја то не могу, па сад шта буде, ја могу да пуцам у борби, али не могу да пуцам неког кога први пут видим и ајде пуцај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То вас нико није тужио да сте пуцали.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па не, али кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На главном претресу 24.02.2006.године, ви сте се изјашњавали о исказу сведока Стојковића који је саслушаван и претходног дана и тог дана, он је претходног дана, то је записано на страни 41 са тог претреса навео

да сте ви питали заробљеника и то тачно ваше речи «јеси ли прцао», па затим да кад је заробљеник негативно одговорио да сте ви казали «и нећеш», а на овом претресу сутрадан ви сте коментарисали овај исказ сведока Стојковића па сте навели овако, «не волим ни да понављам те речи вулгарне», слично ко што сте данас рекли, «ја се јесам нашалио и то стоји, али ја да сам знао да ће бити стрељани сигурно то не бих урадио».

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па нормално, али да вам кажем то «нећеш» има снимак, на снимку то нема, ја знам да нисам то реко, то сто посто знам, то се може слушати, ако се све чује на снимку, што се не би чуло онда и то «и нећеш».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па сад то је оцене снимка, све, вештак је тамо написао да се ту добро не разазнаје шта је ко рекао.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Само моменат, ја се морам овде сад умешати, ово су некоректна питања, ми имамо вештачење, тужилац је то требао да. Ми смо нападали то вештачење, тужилац је био за то вештачење, е сад није у реду да он сада напада то вештачење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се не разазнаје тако да овде окривљени каже да то није рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Извините, ја не нападам вештачење.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Ми смо овде тражили поновно вештачење и ви сте стали иза тога. Не може двоструки критеријум кад шта одговара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не напада вештачење, молим вас.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Или нек се определи, или је Стојковић или вештачење, нек се определи тужилац, он сад то селекционише. Нешто користи из истраге, нешто из главне расправе, нешто вештачење, нек се определи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, ви можете да му предочите сваки доказ као ја.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Ја сам то и наводио у жалби, ја сам то наводио у жалби. Немојте молим вас, немојте молим вас око тога и нећу. Што вештак није нашао, ми смо адвокати сви нападали тог вештака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче пустите да каже бранилац.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Према томе одредите се, или онда реците и једно и друго и питајте га шта је од тога истина, а не овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Окривљени се и брани да није рекао то «и нећеш».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па није, то се није бранио, то сад каже, а овде је потврдио да ово све што је.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја сам то тврдио. Да сам ја рекао «и нећеш», нисам ја реко никад «и нећеш».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, то је сад ваша тврдња, ја сам вам предочио шта сте онда казали.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја вам кажем, ја не бежим, ја ако сам крив ви сте ту ви ћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко се шалио осим вас то с тим заробљеницима па да је мога да каже «и нећеш»?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па ја сам најнормалније с њима причао из саме те приче видите да то није нека строгаћа и са моје стране према њима, да је то разговор и шала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се још шалио, ту кад сте ви се шалили тако, па ко је ту онда реко «и нећеш»?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Е не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел више вас било који сте се шалили јел?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Можда је неко и рекао, можда је, ено има где Давидовић сат неки помиње на снимку, колико се чује, шта ли, не знам ни ја, тамо у транскрипту сам прочитао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да разјаснимо ову другу ситуацију. Кад сте се ви вратили, када Пера Петрашевић рапортира команданту ово што сте рекли да је казао. Јел то први сусрет команданта са вама?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Први.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: После задатка?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел могао тад командант кад је вас питао јеси ли се прекалио, јел он тада могао да зна да ви нисте пуцали, јел могао неко пре тога да му каже ако се ви сад први пут појављујете?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па нико, кад први прилази Петрашевић, долазимо, нико жив од нас не прилази, иде Петрашевић, идем ја и Петрашевић њега извештава?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи он то кад је вас питао.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није мислио да ви нисте пуцали?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Нико му није рекао, нико није докшао и реко еј Жара није пуцао?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Питао бих вас и ово у вези тога што сте кад је овај сведок Стојковић саслушаван, али то нема везе са њим, пуштан је снимак, па сте рекли овак, сваки пут до сада и данас и раније сте рекли да је пуцао Ђоле Шиптар, а овде на записнику стоји да сте рекли знам да је Турчин пуцао, то сам прво угледао кад сам погледао главу.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Вероватно сам пермутовао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то лапсус?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Лапсус, вероватно, мислим ја не могу неког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам и ја питала баш због тога.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја не могу неког да оптужим, не желим што није, не могу да кажем да је тај Турчин, вероватно сам се сметнуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јел био тај Турчин тад ту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је надимак, јел?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: То је надимак. Било је три војника још ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи Ђоле Шиптар, Турчин?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Турчин, вероватно тај Турчин, ја сам место да сам поново реко Ђоле Шиптар, реко сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, то смо разјаснили. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро хвала. Јесте ли после видели ви током овог суђења о су сви ти убијени и тако даље, ти заробљеници?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Шта кажете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели ко је то, колико су стари и тако, на прошлом суђењу?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: На прошлом суђењу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ко је све убијен, колико су стари ти људи, ко је био?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па да, видео сам по годиштима кад се предпочавало ко је које годиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, бранилац изволите.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Ово питање, значи од почетка тог самог догађаја када је чуо да је Боца рекао пробудите Жару па до самог почетка пуцања, да ли ико од тих присутних тамо што се тиче значи Муслимана и «Шкорпиона» да ли је ико спомињао стрељање. Значи цео тај пут од почетка до краја?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не, не, не, изричито не.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: И сад још једно. Око тих наређења, стално причамо и мене сад интересује, какву је он заправо улогу тамо имао, да ли му је неко од почетка тог па до краја рекао шта треба да ради. Да ли му је рекао треба да пратиш, треба да чуваш стражу, да ли је ишта ико рекао, дал му је ико рекао директно неку радњу коју треба да уради?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Нико ништа мени није говорио, ја сам тамо био ко и сви остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел неко рекао неком другом?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Није мени нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, неком другом јел рекао неко?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Е не знам, док сам ја био није реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту док сте ви били, да сте чули ви то?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја вама кажем да сам ја задњи дошао у камион, да ли је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али после и тамо на лицу места, да ли неко каже ти Турчине иди тамо до викендице, ти Ђоле пуцај, јел то каже неко неком?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не, не, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти тамо Жара ради то и то?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Мени нико ништа није говорио, да ли је говорено, ја не могу да кажем ни да је ни да није, мени нико ништа није преносио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, извините што сам вас прекинула.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Не, у реду, у реду је, то би и ја питао. Мислим да је и ово тужилац са својим питањем расчистио, али да поновимо. Ово Боцино да ли се прекалио, да ли је тог момента када је Боца то питао њега, да ли је Боца тог момента знао да он није пуцао?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па вероватно није знао док ме пита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имајући у виду ваше познанство, ваше дружење, вас као човека кога познаје толико година, јел он очекивао да ви пуцате или вам је то оставио па пита јеси ли сад то успео или ниси?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па из самог тог питања, да познаје мене као човека док ме пита јеси ли се прекалио, зна да ја нисам склон томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Томе, да. Па јел онда ваш задатак био и да учествујете у пуцању или је ваш задатак био само да тамо одете, водите и тако?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Па он то, он је знао за задатак, он вероватно претпоставља можда сам пуцао тамо, док ме пита Жара јеси ли се прекалио, никог није другог питао већ је питао мене. Јел разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Баш у складу са овим вашим питањем ајде да још једном расчистимо. Ви сад опет питате да ли је Боца очекивао у складу са наређењима, ја сад исто опет питао, да ли је њему ико ишта рекао шта треба да ради, дал му ико, ико? Он је рекао да му нико није шта рекао да ради, значи више ми њега не можемо питати а јел шта ко очекивао од тебе, није имао шта да очекује кад није ни примио наређење.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја сам рекао већ пет пута да ја нисам, нико ми ништа није рекао, ништа то, то, то и то.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: И хтео бих још да скренем пажњу, на главном претресу је то баш Петрашевић изнео, то нико од нас није ни приметио, али он је то изнео након његовог сведочења, када је било питање да ли га је Боца кажњавао зато што није извршио наређења, Петрашевић је једноставно рекао није имао га за чега да казни и зато што му никакво наређење није ни дао, према томе он ништа није прекршио да би могао бити кажњен. Ово чисто сад као нека примедба.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Ја кажем мени командант није директно мени рекао, он је војнику пренео да војник оде по мене да идем на задатак, дежурном, увек је био дежурни неко од војника пред том кућом где смо спавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. изволите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Медићу, како ви објашњавате да ви не добијете никакво наређење, нико не говори о неком стрелјању, а ипак Ђоле Шиптар, који је касније дошао, који се касније укључио у

групу, који је сишао одозго са оних брда са Вуковим, ето он крене и пуца, а нико ништа није рекао, нико ништа није наредио. Како објашњавате да он пуца а нико ништа није наредио?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Можда је њему неко пренео, ја не знам, ја не знам да ли је њему неко пренео. Они су испред мене у тој пољани, ја сам застао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите мине, јел?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Да, не, не тражим мине, него гледам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гледате да ли има?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Гледам дал, јел могао је, Вуков Александар овај заменик команданта он је на тај начин остао инвалид без ноге, ви га нисте видели, он је сав искидан, један је војник погинуо крај њега, ишли су у трави исто тако је било неистражено, и они су кренули и запне војник, војника убије а њега искида целог. То је што је и дан данас људи страдавају на тим деловима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, хоћете још нешто да додате?

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Немам више шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите седите онда.

ОПТ.АЛЕКСАНДАР МЕДИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само искључите микрофон молим вас. Хоћемо ли сада да направимо неки план како ћемо да радимо ово што ћемо од доказа да изведемо, шта ће тужилац да предложи, шта ћемо са оним што имамо у спису што би могли да прочитамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па ја предлажем да се позове и саслуша сведок Стојковић и да се на следећем претресу да се погледа снимак, а за остале доказе сам сагласан да се прочитају сви они докази за које суд сматра да треба да се изведу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Ја сам исто мислила да обавезно као прво погледамо ту касету, и онда да видимо шта ћемо даље. Шта ви кажете?

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Немам ништа против с тим што бих ја додао као сведока још Петрашевић Перу. У завршној речи, кад се све завршне речи завршиле онда је Пера нешто изашао, али то је све некако тако прошло незапажено, када је спомињао за Ацу, каже није уопште искључено, он стварно није знао за било какво. Он је нешто почео да прича да постоји могућност да стварно Аца није знао ни какво, да није знао природу тог задатка и да није имао никакво наређење. Па бих волео будући да је он био ипак вођа те групе, да се ипак и он саслуша. Ако се већ и Стојковић саслушава, мислим да је Пера Петрашевић много, много интересантнији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да би то била равнотежа нека, јел?

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Не, није то равнотежа, него Стојковић је био у кабинџи, немојте молим вас, нисам ја говорио о равнотежи. Стојковић је био у кабинџи, он најмање зна од свих. Пера Петрашевић је био директан тај који је примио наређење од Боце и Пера Петрашевић је био тај који је то организовао, значи ако ико ишта може веродостојно да каже то је Пера Петрашевић, Стојковић не јел Стојковић је

доста тога прећутао и око брисања те касете, много је што шта прећутао тако да је и он под великим упитником као веродостојан сведок, а да не спомињем Бранислава Медића и ове остале који су ту се кретали. Према томе овде ако већ се Стојковић позива, Пера Петрашевић је много веродостојнији и био је веома озбиљан овде, знају ова два члана већа, он је једини који је стварно озбиљно приступио томе и баш ништа није лагао, ови су сви нешто намештали, тако да је око тога било доста проблема. Стога ако позивате Стојковића онда обавезно и Перу Петрашевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Перу Петрашевића. Ви да ли имате неки предлог, не. Остало бисте били сагласни да се прочитају остали докази?

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Немам ништа против, ја и сад мислим исто, снимак и ова два сведока Стојковић и Пера Петрашевић, да, то је то, и ту би ми завршили отприлике, ту нема шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту би завршили, јел тако.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Ту нема шта, више немамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остало што будемо проценили?

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Да, то је у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ће да се прочита везано за идентитет ових оштећених и остало?

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Да нема, ово су једини битни, јер овде се ради око умишљаја, то једино можемо тако да проценимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда ћемо да сада. Изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да се изјасним само о овом предлогу да се саслуша Пера Петрашевић. Ја мислим да није логично да се неко ко је био окривљени и осуђен на претресу, да се сад саслушава поново у својству сведока, да фактички у вези истог догађаја има два својства, јер он је рекао шта је имао да каже, из његовог исказа произилази да је Медић Александар био на лицу места кад је издато наређење, ако би он сад и дошао и рекао нешто друго, и ако је у завршној речи, не знам, да ли у другостепеном поступку или на шта мисли бранилац и рекао нешто такво, то би био само покушај да он њему помогне, ипак су они саборци и тако даље, он њега никад није посебно нешто ни кривио, ово што каже бранилац како је он рекао ако му није директно наредио, онда није ни имао наређење, мислим то је јасно изражен став, а он у ствари не зна то, односно тврдио је супротно да је био присутан кад је издато наређење. Зато мислим да би било сувишно да се тај сведок саслушава.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: То је баш то што је тужилац рекао, баш је то разлог да позовемо Перу Петрашевића, јер очигледно се сад нас двојица разликујемо око тумачења Пера Петрашевића а Стојковић исто боже мој и он је рекао своје, шта ви сад очекујете нешто ново да каже, исто је то рекао. Значи или једног и другог или ни једног. Ту сад више нема различитих ставова, ја мислим да ништа не смета да се Пера Петрашевић саслуша још једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, оно што сам хтела да вас питам везано за остале доказе који су у оном претходном поступку изведени, сматрате ли да треба да читамо све или ћете да чујете неку, на наредном претресу селекцију коју је суд извршио да ту не би читали апсолутно све доказе који су били у претходном поступку.

АДВ.ЖЕЉКО ФАЈФРИЋ: Ја препуштам све вама, мислим немам никакве, нема потребе. Ја сам рекао ово су два сведока и видео снимак и то је све, немамо ми ту више шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ми имамо неки термим овако који смо унапред одредили ја мислим да је то неки децембар.

То је 22. и 23.децембар, то је онако бар за сада. 22.децембра ћемо се вероватно видети, сем уколико се нешто непредвиђено не догоди у једном другом предмету, па будемо заузети сви овако као веће, 22.децембра ћемо да погледамо касету, уколико дође до неких промена обавестићемо вас о томе да се то одлаже, да се термин мења, 22., ћемо и да, изнећу вам које смо то доказе одлучили да прочитамо, да то припремимо да прочитамо, мислим да неће бити сметњи да их читамо овако, нећемо морати све на документ камеру да стављамо и тако. Тужиоче? Добро, и до тада ћемо одлучити шта ћемо са ова два сведока, са Петрашевићем и Стојковићем.

Тако да 22. и 23.децембра се видимо.

Уколико кажем вам не добијете неко писмено обавештење до тада да је претрес из неких разлога морао да буде одложен.

То би све било за сада.

09.30 часова иста ова судница.

Претрес је за данас завршен. Хвала вам.

Записничар

Председник већа-судија